

Малкото овчарче

I.

Беше пладне. Небето бе облачно. Задушно и тъжно бе на полето. Овците излязоха лениво една по една на баиря, легнаха и запреживваха.

Дядо Димо седна край тях и задяла с ножа си новата, току що отсечена тояга. Добри, осемгодишното му внуче, излезе последно из дола, домъкна се уморено, седна край овците, изтегна се вжзнак и заспа. . . Полегна и дядо Димо. . .

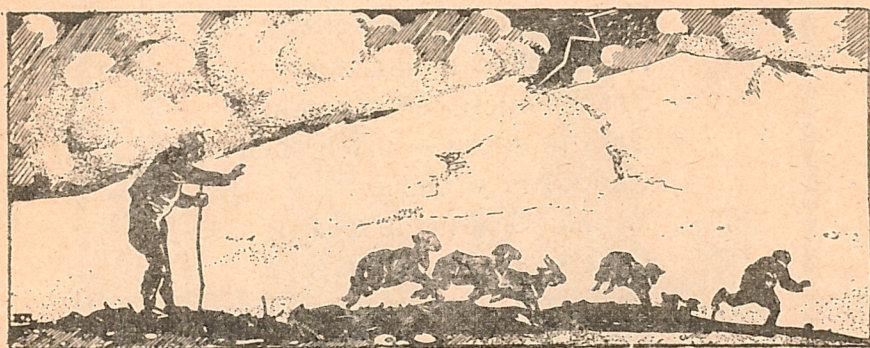
Изведнаж над тях се разнесе страшен гръм. Добри скочи сжнен, писна и хукна да бяга без да знае на къде. Побегнаха и овците, дръннаха звънците.

Дядо Димо скочи и извика:

— Не бой се, чедо! — и забърза след Добри.

А Добри бледен, изплашен бягаше сред овците и пицеше.

— Не бой се! — викаше му стареца и припикаше след него.

Но в същия миг се светна и над тях се понесе оглушителен гръм.

Добри писна и падна примрял пред краката на дядо си. Дядо му го пригърна, дигна го и му заговори:

— Ама че се уплаши, а! Бива ли тжй? . . . Първица ли грми! . . . Ето чуваш ли? . . . Грми, нищо няма! . . .

Нов оглушителен гръм се разнесе наоколо и едри капки дъжд закапаха.